

На сутринта след онази нощ, в която Нурхаял дойде в стаята ми, дойдох и аз на себе си. Разбрах, че когато преди са ме учили, че някои неща са греховни, това са били просто забрани, целящи да ме отдалечат от самия мен. Преди не знаех какво означават промените, които настъпваха в тялото ми, щом видех жена. Даже смятах, че това, което си мисля, е тежка вина, която може да ме отведе в ада. Като си спомня движенията на Нурхаял в леглото, макар и с малко свян си признавах, че онова, което извърших, не бе никак греховно. Значи онова земно блаженство, за което от толкова време споменавах, но не разкриваха ходжите, моллите и дори преподавателите, беше Нурхаял. Трябваше да стоим далеч от това блаженство. Но защо нещо, което се върши с удоволствие, беше забранено и греховно? В главата ми се бяха насъбрали хиляди въпроси, хиляди грехове, хиляди щастия... Кое трябваше да избира? Кое трябваше да направлява живота ми? Така, чист като ангелите ли трябваше да живея, или като затънал в грехове човек?

Луда жена, страстна жена, да не беше дошла, да не беше докоснала плътта ми, да не беше възпламенила тялото ми, да не бях започнал да се мъча с тези черни мисли... Господи, колко трудно беше да мислиш! Защото започнеш ли веднъж, човек мислеше за всичко, за телесната наслада дори.

След онази нощ, когато Нурхаял се любил с мен, машините на ротния старшина – сержантите – бяха започнали да ми изглеждат не чак толкова силни, и широките им патрондаши, и дебелиите им сопи, и фалагите им вече нямаха никакво значение. Понеже страховете ми бяха изчезнали, в мечтите си влизах чак в сарая на султана, представях си наложничките в харема на падишаха. Може би бяха по-хубави от тези на пашата. Може би ухаеха по-хубаво, но за мен Нурхаял беше различна. В няколкото часа на нощта беше успяла да вмести и страстта, и удоволствието, и толкова много слова. А после беше си отишла, тласкайки ме във вихрушката на черните мисли. Добре, но какво беше ми дала, че бях започнал да мисля тъй? Беше се спряла пред вратата, преди да излезе и беше ми казала:

- Всичко е преходно, ага, не усещаш ли живота и времето, докато си жив, не е от голямо значение дали живееш. Тази нощ рискувах всичко и дойдох при теб. Благодаря ти много за всичко, което ми даде, за онова, което ме накара да изживея. От години насам до днес съм спала с пашата единствено за негово удоволствие, след като му минеше удоволствието, винаги се хвърлях в леглото и се превръщах в студена вещ... Но тази нощ за първи път, когато се любих, бях самата себе си. Надявам се, удоволствието което получих, да те е направило толкова щастлив, колкото и мен. Може би утрешният ден ще е различен, може би очите ни повече няма да се срещнат. Добре, че пашата няма мъжка прислуга от евнуси с главен евнух, каквито има султанът в своя харем. Ако имаше, нямаше да ни оставят да си поемем дъх. Докато сме тук, аз ще внимавам за удобни случаи и ще идвам при теб, стига ти да не направиш някаква лудост. Ти не знаеш тайните на тези конаци, можеш да изгориш като едното нищо. Не ме гледай мен, моята глава все е между пламъци. След като изям боя веднъж-дваж, за мен се сменят само конаците. Както онова, което се изисква от мен, така и леглата остават същите. Но за теб може да стане много страшно. Не гледай, че снощи ти казах: „Ела при мен тази нощ“.

И веднага след тези думи излезе и си отиде. Нейният свят ли беше по-широк от моя, моят хоризонт ли беше прекалено тесен, така и не можах да разбера. Дотогава аз не бях се сещал да си задавам въпроси.

А сега в главата ми се трупаха хиляди въпроси. На умората от въпросите ли се дължеше или на това, че любенето ме бе наказало да се чувствам напълно свободен, но през останалата част на нощта спях може би най-дълбокия и непрекъснат сън на живота си, и се събудих едва когато първите слънчеви лъчи докосваха върховете на високите тополи.